

Ženklas

Pirmą mokslo metų dieną mama lydi mane į naują mokyklą. Čia aš pirmą sykį, mokykla atrodo baisiai. Pailgas pastatas su stačiakampiais langais, kiemas pilnas nepažįstamų vaikų. Mikeliui pamokėlės prasidės tik po valandos, jis liko su Janu naujuose namuose. Mikelis nekantrauja, bet jis dar toks mažas, kad ničnieko nesupranta.

– Kokia graži karstyklė, – rodydama pirštu į kiemo kampą taria mama.

Lyg man vis dar būtų septyneri. Aš šalta it ledas, bet Mikelis tikrai apsidžiaugs, jis dievina tokius dalykus.

Pirmiausia keliaujam ieškoti administratorės. Kai kažkokia vadybininkė galiausiai palydi mus į naująją klasę, pamoka jau prasidėjusi. Atidarius klasės duris, į mane atsisuka daugybė nepažįstamų veidų.

– Tai Mija, ji ką tik čionai atsikraustė. Prašau šiltai ją priimti.

Kelios mergaitės pažada, kad taip ir padarys.

Mūsų mokytoja Kirsten trumpais plaukais, pu-tloka. Ji ištiesia man ranką.

– Sveika atvykusi, Mija. Čia gera klasė, todėl neabejoju, kad tau bus smagu. Gali sėsti štai ten, prie Johanės.

Johanė didelių akių ir smulkia nosyte, kaip kokia Disnėjaus princesė. Ji draugiškai nusišypso, bet į jos šypsnį neatsakau. Mama dar stoviniuoja prie durų, aš jai linktelio, nusiųsdama komandą „atšok“. Laimė, ji pamojuoja ir išeina.

Žinoma, turiu išklaudyti visų vardus ir papasakoti, kur gyvenu, iš kur esu ir panašiai. Jei kalbėčiau nuoširdžiai, pasakyčiau, kad esu iš nuostabaus mies-

to, kadėjau į labai gerą klasę ir turėjau gerų draugių, tokių kaip Ela ir Simi, tėtį, šunį, kotedžą ir kambary šlaitinėmis lubomis. Tačiau nėra jokio noro tiek daug pasakoti. Tikiuosi, kad čia ilgai neužsibūsiu.

Johanė ir kiti užduoda klausimų. Raudonplaukis berniukas nori sužinoti, ar turiu augintinių. Lyg tai būtų svarbu. Visiškai nenoriu kalbėti apie Matį, nes imsiu dar labiau jo ilgėtis. Todėl tik papurtau galvą. Kai mama, Mikelis ir aš išsikraustėme, ji nenorėjo, kad tėtis liktų vienui vienas.

Galiausiai Kirsten ima kalbėti apie kažką kita ir vardyti daug praktinių dalykų, todėl galiu ramiai spoksoti pro langą ir stumti laiką. Netrukus vėl prireikia atsistoti, turim perstumdyti stalus ir susitarti, kaip įsirengsim naująją klasę, kad būtų jauku. Visiems liepiama atsinešti po augalą, kad ją papuoštume. Naudosim juos ir gamtos pažinimo pamokoje.

– Mija, ar žinai, kokį augalą norėtum atsinešti? – klausia Kirsten.

Trukteliu pečiais. *Whatever*. Vis vien tuo pasirūpins mama. Kirsten pasiūlo atsinešti kaktusą. O kas man.

Susitariau su mama, kad jai tereikės parsivesti Mikelį, o aš pati rasiu kelią namo. Už šimto metrų nuo mokyklos dviračiu mane aplenkia tas raudonplaukis berniukas. Pasirodo, jis vardu Kristianas. Berniukas sulėtina greitį ir toliau palengva mina greta manęs.

– Gyvenu toj pačioj gatvėj kaip ir tu, – taria jis. – Jūs įsikraustėt į dvyliktą numerį, ar ne?

– Taip.

Žiūriu žemyn į pilkas šaligatvio plyteles. Labiau siai norėčiau jį ignoruoti, bet tada jis turbūt ims apkalbinėti mane bendraklasiams, o to irgi nepageidauju. Kad tik jie paliktų mane ramybėj, kol iš čia išvažiuosiu. Netrukus mama turės susivokti, kad visa tai – žiauri klaida.

– Mačiau tave užvakar, kai atvažiavo kraustymo furgonas. Ar tas berniukas tavo mažasis brolis?

– Taip.

– O tavo tėtis aukštas ir tamsiaplaukis?

– Ten ne mano tėtis.

– Aaa. Tada tavo patėvis.

Jo lūpomis tas žodis skamba visiškai normaliai.

– Janas, – pataisau.

– A, okei.

Vakarėjanti saulė šildo mus, kelią, gyvatvores, namus ir visa kita šiame apgailėtiname mieste. Nežadu jam išsamiai aiškinti, kad iš pradžių mudu su Mikeliu kelias savaites per vasaros atostogas turėjom būti pas senelius, o tada mama staiga susirado Janą, su kuriuo labiau užsinorėjo gyventi, ir juodu su tėčiu nusprendė skirtis. Stoja nepatogi tylą, ją trikdo tik mano žingsniai. Nesiruošiu nieko sakyti. Galiausiai jis spusteli pedalus ir įsibėgėja.

– Tai iki rytojaus.

– Aha. Iki.

Berniukas nurūksta, o aš žingsniuojau toliau ir pasuku už to paties kampo į gatvę, kur stovi naujasis namas. Primerkiu akis taip, kad viskas šiek tiek nutoltų, nebestirksotų man tiesiai prieš nosį. Saulė taip kepina pušų gyvatvorę, kad imu užuosti sakus ir prisimenu vasarą, mišką prie pakrantės pas senelius. Linksmas maudynes ir nardymą.

Rajonas atrodo tuštutėlis, girdėti tik keletas gyvatvorėse čirškiančių žvirblių ir tolimas pagrindi-

nės gatvės sunkvežimių gausmas. Žinoma, dauguma dar darbe, išskyrus mamą, į naują darbą ji pradės eiti tik poryt. Šią akimirką ji tikriausiai laksto aplink iškraudama dėžes, ant palangių dėliodama vazas ir čiauškėdama apie sodo didumą, o Mikelis mandagiai klausosi ir tada paklausia, ar gali suvalgyti dar vieną bandelę su cinamonu. Negaliu pakęsti minties, kad reikia eiti namo. Arba ne namo. Norėčiau eiti namo, tačiau namai ne šiame mieste, jie už 200 kilometrų, o taip toli nenuėisiu.

Kišenėje suvibruoja telefonas, bet ten tikriausiai tik žinutė nuo mamos, todėl jo netikrinu. Arba ne, patikrinu, nes pagalvoju, jog ji galėtų būti nuo tėčio. Vis dėlto suklydau, mama pridėjusi pernelyg daug širdelių ir veidukų. Į tokias nesąmones neatsakinėju.

Naujasis mamos ir Jano namas stovi prie miško. Šaligatvis ne iš plytelių, o užpiltas skalda, jį nuo gatvės skiria betoniniai borteliai. Priėjusi įvažiavimą į kiemą stabteliu. Šis namas daug didesnis už mūsų tikrąjį, man atrodo, kad Janas turi daugiau

pinigų nei tėtis. Be to, jis nenorėjo pirkti nieko, ką reikėtų remontuoti ar perstatyti, viskas turėjo veikti be priekaištų. Taigi, namas gana naujas, ankstesni savininkai viską nugriovė ir pradėjo nuo nulio. Jis tik vieno aukšto, su saulėje žvilgančiu tamsių čerpių stogu. Mano nuomone, su juo viskas negerai. Durys, langai, kambariai, vonios kambario plytelės, daugybė tobulai su linuote nubrėžtų tiesių linijų.

Durys į sodą prie terasos praviros, ten šmėkštelė mama su glėbiu pagalvių. Staigiai žengteliu atstupsta, kad ji manęs nepamatytų. Po kelių akimirku nusprendžiu eiti toliau, link automobilių aikštelės gatvės gale. Nesukorusi nė dvidešimt žingsnių atkreipiu dėmesį į kai ką tolėliau kitoje gatvės pusėje – tankią medžio lapiją, aukščiu pralenkiančią visus kvartalo medžius. Tikriausiai tas medis užima didžiąją sodo dalį, nes turiu atlošti galvą, kad pamatyčiau viršūnę.

Nesuprantu, kodėl kažkas pasodino tokį milžinišką medį. Jis turėtų užimti visą kiemą ir visiškai užstoti šviesą. Staiga sustoju lyg įbesta. Priešingoje gatvės pusėje, tarp palei šaligatvį besidriekiančių

dailiai apkarpytų gyvatvorių ir gražių gėlynų, stūkso aukšta vertikalių lentų tvora. Žali dažai apsilaupe, priešais tankiai pridygę pienių. Niekur nematyti jokių vartelių ar kitokio įėjimo. Toli gražu. Dviejose vietose ant tvoros pritaisytas geltonas ženklas didelėmis juodomis raidėmis:

PRIVATI VALDA
ĮEITI DRAUDŽIAMA
BUS PRANEŠTA POLICIJAI

Pirmiausia įsitikinu, ar gatvėje be manęs daugiau nieko nėra, ir prisiartinu prie tvoros. Virš jos kyšo kelios ilgos šakos, lyg už tvoros esančiame kieme viskam būtų leista vešėti taip, kaip išmano. Bandau žvilgtelti pro lentų plyšį ir įžiūriu kažką, kas kadaise turbūt buvo balta skalda dengtas keliukas. Didžioji jo dalis dabar apaugusi piktžolėmis.

Šiek tiek atsitraukiu ir ištempiu kaklą, tačiau neįžiūriu jokio namo stogo, tik tą didžiulę, viską dengiančią lapiją. Staiga pastebiu, kad pora lentų pačiame tvoros gale šiek tiek atsilaisvinusios iš apačios.